

HATODIK FEJEZET

Vince Sadie-nek nyújtotta a karját, mintha egész életében más-
sal sem foglalkozott volna, mint kétségbeesett nőк megmen-
tésével, és Sadie boldogan belekarolt. Vince érintésétől furcsa
forróság áradt szét Sadie tenyerében, és a pulzusa az egekbe
szökött.

– Hölgyeim, örülök, hogy megismerhettem önöket.

– Részünkről a szerencse, Vince.

– Köszönjük, hogy eljöttél.

– Halljátok, lányok, akkora ez a gyerek, mint egész Texas!

Miközben a hallból a bálterem felé haladtak, Sadie egy meg-
jegyzést fűzött a történetekhez:

– A nénikéim nem teljesen százasok.

– Tudod, otthon vagyok a témában, ha a nem teljesen komp-
lett nénikékről van szó.

Ez egyébként igaz is volt.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Igazán hálás vagyok érte.

– Még ne köszönj semmit! Olyan régen táncoltam utoljára,
hogy lehet, hogy már nem is emlékszem, hogy is kell csinálni.

– Nem muszáj táncolnunk – válaszolta Sadie, miközben ve-
tett egy pillantást ruhája dekoltázsára, majd pedig kíséője
arcélére. A szépen metszett állkapocs, a napbarnított bőr, a
sötét haj teljesen elbűvölte, de ami még ennél is inkább von-
zotta, az a belőle áradó férfiasság. Egy talpig férfi – és egy
veszettül jó pasi egy személyben.

– Tulajdonképpen attól tartok, hogy nem tudom majd fel-
emelni a kezem.

– Miért?

– Nem akarom, hogy leessen rólam a ruha.

Vince elmosolyodott, és a szeme sarkából Sadie-re sandított.

– Megígérem, hogy bármit elkapok, ami le találna esni.

Sadie elnevette magát. Vince karja hozzáért, a pamut és a férfi testéből áradó melegség jólesően simogatta a bőrét.

– Szóval akkor egy este leforgása alatt kétszer is megmen-
tenél?

– Nem lenne egyszerű, de valahogy megoldanám.

Besétáltak a táncterembe, és Vince a zsúfolt táncparkett közepére vezette Sadie-t. A kristálycsillárok üvegdíszeknek csillogó prizmái alatt Vince bal kezébe fogta a lány egyik kezét, jobbját pedig Sadie derekára tette. A zenekar éppen egy lassú számot játszott Brad Paisley-től, ami visszaközönő régi emlékekről szólt. Sadie felcsúsztotta a kezét Vince mellkasán, végig az izmos domborulatokon, egészen a férfi válláig. Szerencsére a habcsók-ruha a helyén maradt. Vince szorosan tartotta Sadie-t, és elég közel voltak egymáshoz, hogy a lány érezze a hatalmas mellkasból áradó meleget, de a testük nem ért össze.

– Ha viszont úgy adódik, hogy az este folyamán kétszer is meg kell mentened, akkor nem leszünk egálban – mondta Sadie, túlharsogva a zenét. Vince tekintete a lány szájára vándorolt. – Úgy mennék el a városból, hogy tartozást hagyok magam után.

– Biztos vagyok benne, hogy ki tudnál találni valamit, amivel rendezhetnéd a számlát.

Hogyan? Hiszen nem is ismerte! Annyit tudott róla, hogy a nagynénje a hangyás Luraleen Jinks, hogy Washingtonból származik, és egy nagy Forddal jár.

- Nem fogom lemosni a kocsidat, arra mérget vehetsz.
- Bizonyára találnánk valami szórakoztatóbb dolgot is neked, mint az autómosás – nevetett Vince.

Sadie magának köszönhette a provokációt. Mindamellett nem tudta becsapni magát: épp ugyanezekben a dolgokon járt az esze, amióta meglátta Vince-t. Pajzán gondolatai voltak már akkor is, amikor a főút mentén először találkoztak, és az ablak olyan szépen keretbe foglalta a kocsi mellett álló férfi feszes farmerbe bújtatott ágyékát. Sadie úgy gondolta, eljött az ideje, hogy témát váltson:

- Hogy tetszik Lovett?
- Nem sokat láttam belőle nappali fénynél.

Olyan volt az illata, mint a hűvös esti szellő és a keményített pamut keveréke. Amikor beszélt, a lehelete Sadie bal halántékát érte.

- Nehéz válaszolni erre a kérdésre. Este szépnek tűnik.
- Voltál valahol szórakozni?

Ami az esti kikapcsolódást illeti, Lovett a bárkon és kocsmákban kívül más szórakozási lehetőséggel nemigen kecsegtetett.

- Éjjelente futni járok.
- Magadtól? – Sadie elhúzódott tőle annyira, hogy lássa az arcát: – Úgy értem, nem kerget senki?

– Mostanában már nem – Vince elnevette magát, és Sadie ismét a halántékán érezte a férfi leheletét. A kristálycsillárok díszei színes fénypázmákat vetítettek a férfi arcára és ajkaira.

- Az éjjeli kocogás valahogy pihentet.

Sadie számára egy pohár bor és a *Született feleségek* epizódjai jelentették a lazítást, így nem igazán volt jogalapja arra, hogy ítélkezzen.

- Mivel teltek a napjaid, mielőtt lerobbantál az út szélén?

– Utazgattam – Vince átnézett Sadie feje felett. – Meglátogattam pár barátomat.

Voltak, akik úgy gondolták itt a városban, hogy Sadie komoly összegű járadékot kap, és sok lekötött pénze van. Tévedtek. Az apja gazdag volt, Sadie nem. Hogy mekkora vagyon felett rendelkezett az apja, arról Sadie-nek fogalma sem volt, mindazonáltal voltak tippjei.

– Járadékból élsz? – kérdezte Vince-től.

Nem mintha úgy nézett volna ki, mint akinek megfelel, hogy havonta csak úgy utalgatnak neki egy szép kis összeget, amiből aztán nagy lábon élhet. Mindenesetre tény, hogy a kocsi, amivel Vince jár, tulajdonképpen egy négykerék-meghajtású benzintemető, messze nem egy olcsó multság. A jó külső pedig bizonyos helyzetekben elég ahhoz, hogy nagylelkű támogatóra találjon az ember.

– Tessék? – Vince ismét Sadie arcára, majd a lány ajkaira nézett. Sadie ezt a furcsa szokását határtalanul szexisnek találta. Amikor megismételte a kérdést, Vince elnevette magát:

– Nem, szó sincs járadékról. Mielőtt pár hónapja eljöttem Seattle-ből, biztonsági szakértőként dolgoztam egy kikötőben. A munkám része volt, hogy felfedezzem a rendszer gyenge pontjait és jelentést tegyek a Nemzetbiztonsági Hivatalnak – hüvelykujjával Sadie derekát simogatta a sima selyem alatt. – Ez azt jelentette, hogy biztonsági őrnek, karbantartónak vagy kamionsofőrnek öltöztem, és a konténerlerakathál olyan dolgok után kutattam, amelyek nemzetbiztonsági szempontból veszélyesek lehettek.

Sadie-ben biztonságérzetet keltett, hogy vannak, akik szemmel tartják az amerikai kikötőkben folyó ügyleteket, és ezt el is mondta Vince-nek.

– Az, hogy elvégeztem némi papírmunkát, nem jelenti azt, hogy bárki is figyelmet fordított volna a dologra, vagy bármilyen beavatkozás történt volna – mondta Vince egy mosollyal a szája szegletében.

Remek.

– Ha az ember a kormánynak dolgozik, kénytelen megtanulni, hogyan birkózzon meg a frusztrációval – folytatta Vince, és ismét megsimogatta Sadie derekát, mintha csak az anyag lágy esését szeretné megvizsgálni az ujjbegyével. – Nem számít, melyik polcon van az ember. Ugyanaz a szar, csak más csomagolásban.

Sadie kezét a mellkasára vonta, így a szabadon maradt baljával megérintette a lány hátát, valahol a dereka és a csípője között. Mindeközben a zenekar rázendített még egy lassú számra, ezúttal Trace Adkins nótájára, aminek nagyjából annyi mondanivalója volt, hogy minden villany ég a házban. Vince érintése jóleső borzongást váltott ki Sadie-ből, és a férfi ujjai nyomán a melegség szép lassan felkúszott Sadie gerincoszlopán.

Vince közelebb húzta magához a lányt, és megkérdezte:

– Amikor épp nem rágógumi-rózsaszín ruhában pompázol, mint egy szalagavató-királynő, akkor mivel foglalkozol?

Vince meleg lehelete ezúttal Sadie jobb fülcimpáját simogatta. A férfi nadrágjának selymes anyaga oda-odaért Sadie csupasz combjához. Lehet, hogy a bor tette, lehet, hogy a fárasztó nap, mindenesetre Sadie a férfi mellkasához simult.

– Ingtatlanban utazom – mondta, és átvillant az agyán, hogy csak egy pár pohár merlot-t ivott. – Ügynök vagyok.

És egyáltalán nem is volt fáradt. Annyira mindenesetre semmiképp, hogy egy kemény, izmos mellkasnak simulva kel-

lene kipihennie magát. Ideje lenne visszafognia magát. Igen, minden bizonnyal ezt kellene tennie, de miért is tenné, ha egyszer olyan jól érzi magát a férfi erős karjaiban, hatalmas mellkasához simulva? Vince felcsúsztotta a kezét Sadie ruhájának cipzárja mentén, majd vissza le. A jóleső borzongás újra és újra végigfutott Sadie testén.

Vince Sadie hajába temette az arcát:

– Isteni illatod van, Sadie Jo.

Neki is jó illata volt, és Sadie mélyeket szippantott belőle.

– Mindenkinek, aki Sadie Jónak szólít, egytől egyig texasi akcentusa van – mondta Sadie, és mélyen belelegezte a férfi illatát. A testük egymásnak feszült, és a lány szíve elkezdett gyorsabban verni. Ismét fiatalnak érezte magát, friss élet költözött belé. Elég volt Vince egyetlen érintése, és Sadie teste máris úgy reagált, mint már nagyon-nagyon régen. Egy idegennel szemben nem lenne szabad ilyesmit éreznie. – Ezen a bolygón mindenki más egyszerűen csak Sadie-nek hív – jegyezte meg, majd Vince tarkójára tette a kezét, és végigsimított a gallérján, úgy, hogy ujjai épp csak érintsék a férfi bőrét.

– Milyen név rövidítése a Sadie Jo?

– Mercedes Johanna – ujjbegyeivel a gallér mögé nyúlva megérintette a férfi nyakát. Vince bőrének melege felforrósította Sadie ujjait. – Senki nem szólít így, mióta anyukám meghalt.

– Mikor halt meg?

– Huszonnyolc éve.

Vince egy pillanatig csendben maradt, majd így szólt:

– Az hosszú idő. Hogyan halt meg?

Olyan hosszú idő, hogy Sadie már alig-alig emlékezett az édesanyjára.

– Szívrohamot kapott. Nem sok mindenre emlékszem ezzel

kapcsolatban, csak arra, hogy az apukám a nevét kiabálta, a mentők szirénáját hallottam, aztán egy fehér lepedőt láttam...

– Lassan hét éve, hogy anyám meghalt.

– Sajnálom – Sadie térde összeért Vince-ével. – Viszont legálább az emlékeid élénkebbek, mint az enyémeek.

Pár szívverésnyi ideig Vince nem szólt semmit, majd azt mondta:

– Fallujah-ban voltam, amikor történt. A húgom volt velem, mikor meghalt.

Sadie ujjai megmerevedtek a galléron. Már sok idő eltelt, de emlékezett az éjjeli híradóra, ahol a fallujah-i harcokról tudósítottak.

– Katona voltál?

– Tengerész – helyesbített Vince. – A SEAL különleges egységénél.

Tehát Sadie nem tévedett, amikor azt gondolta, hogy Vince tanult ember.

– Mennyi ideig szolgáltál?

– Tíz évig.

– Képzeld, egyszer jártam egy rangerrel* – magában hozzátette, hogy kábé három hétig tartott a kapcsolat. – Egy kicsit örült volt. Azt hiszem, poszttraumatikus stressz szindrómája volt.

– Sok jó sráccal megesik.

Sadie oldalát furdalta a kíváncsiság, hogy vajon Vince-szel is megesett-e, de elég tapintatos volt ahhoz, hogy ne kérdezze meg.

Ujjjaival a férfi tarkóján, a rövid hajszállakkal játszadozott. Mágnesként vonzották az erős és tehetséges férfiak. Volt va-

* Texasi elit rendőri alakulat. Tulajdonképpen a rendőrség mellett működő rendfenntartó szerv, tagjai seriff-csillagot viselnek.

lami észbontó abban, hogy ez a típus mindig segít, ha baj van. Ha mondjuk, egy lány elesik, és eltöri a lábát, akkor az ilyen típusú pasi simán a hátára veszi és akár harminc kilométert is szalad a kórházba. Vagy, a mindenségít neki, fogja magát és sárból meg botokból rögzítőkötést készít.

– A ranger azt mondta, hogy a SEAL-esek sokkal arrogánsabbak, mint a tengerészgyalogosok.

– Ezt most úgy mondd, mintha az rossz dolog lenne – sutogta Vince Sadie fülébe, ezzel újabb borzongássorozatot indítva meg a lány nyakán és a mellkasán. – Az emberek hajlamosak összekeverni az igazmondást az arroganciával. Amikor Obama elnök arra utasított egy terrorelhárító egységet, hogy intézzék el Bin Ladent, SEAL-osztagokat küldött oda, mert ők a legjobbak – megvonta hatalmas vállát. – Ez nem arrogancia. Ez az igazság.

A zene abbamaradt és Vince elhúzódott Sadie-től, hogy láthassa a lány arcát.

– Ihatnánk valamit. Mit szólsz?

Egy ital még sok más egyéb dologhoz vezethet, és ezt mindketten tudták. Tudták abból, ahogyan Vince világoszöld szemei Sadie-ébe néztek, és abból, ahogyan Sadie teste válaszolt a férfi nézésére. Nem ismerte Vince-t, de égett a vágytól, hogy megismerhesse. A tiltott gyümölcs mindig édes, és Sadie mindig is vágyott arra, hogy azt tegye, ami nem való. Még ha csak egy kis időre is. Azonban ezúttal az esze győzött, egyébként is sok tennivalója volt másnap, így azt felelte:

– Mennem kell.

A csillár prizmaín megtörő fény lila és kék színben játszott Vince arcán.

– Hová? – kérdezte.

– Haza – válaszolt Sadie, és magában hozzátette: ahol bizton-

ságban vagyok mindenféle jóképű, szívdöglesztő, tesztoszteronbomba idegentől. – Holnap reggel korán indulok és pár órát még apámmal akarok tölteni, mielőtt elmegyek a városból.

A lelke mélyén azért számított rá, hogy Vince majd méltatlankodik és marasztalja, hiszen Sadie kedvéért jött el az esküvőre, és lám, a lány máris véget akar vetni a mulatságnak. De semmi ilyesmi nem történt.

– Kikísérlek – ajánlotta fel Vince.

– Köszönöm még egyszer, hogy eljöttél – mondta Sadie, miközben a hallon át a menyasszony öltözőszobája felé tartottak. – Sajnálom, hogy ilyen rövid idő miatt kellett kiöltözned.

– Nem vagyok kiöltözve, és tudod, tartoztam neked – felelte Vince. Mély hangja öblösen zengett a szűk folyosón.

Beléptek a menyasszony öltözőjébe. Az ajtónyíláson át a hallból beszűrődő fény világos sávokat rajzolt az elegáns székekre és a szertesztét heverő, üres ruhazsákokra. Az egyik fénypászma épp Sadie székre terített kabátjára és táskájára vetült.

– Nem tartoztál nekem semmivel, Vince – felelte, miközben elvette a székről a kabátot és a szalon tükréből a férfit pillantott. A fény furcsán vetült Vince-re, szinte keresztbeszelte a nyakánál és a mellkasánál. A helyiség azonban a homályos árnyékok furcsa kavalkádjában úszott, a szürke összes árnyalatát felvonultatva.

Vince elvette Sadie kezéből a kabátot:

– Akkor most egálban vagyunk?

Olyan fontosnak tűnt számára ez az egész egálosdi, hogy Sadie bólintott, és azt mondta:

– Igen, egálban vagyunk.

Vince felsegítette Sadie-re a kabátot, a lány pedig engedelmesen először az egyik, majd a másik karját csúsztatta a ka-

bátujjakba. Vince akaratlanul is hozzáért a lány csupasz karjához és vállához.

Sadie kihúzta a gallér mögül a haját, és hátrafordult Vince-hez, ajkai szinte súrolták a férfi száját.

– Köszönöm – suttopta.

– Szívesen – felelte Vince, és lélegzete végigsimított Sadie ajkain. – Biztos, hogy haza akarsz menni?

Nem, Sadie távolról sem volt biztos abban, hogy haza akar menni. Érezte, hogy a férfi lehajol hozzá, és ajkaik meleg, hosszú csókban forrtak össze. A Vince-ből sugárzó férfias erő szinte lövedékként hasított Sadie-be, és a mellkasától egész a gyomráig hatoló forró hullámban söpört végig a lány testén. A kis borzongások, amelyeket Sadie a táncparketten érzett, hatalmas izzó lángcsóvákká váltak, amint szétnyitotta ajkait, hogy utat engedjen Vince nyelvének. A forró csóktól Sadie szinte lebegett, lábujjait összehúzta a cipőjében, és elmerült a férfi ölelésében. Vince Sadie dereka köré fonta a karját és magához szorította a lányt. Akkor is szorosan tartotta, amikor Sadie teljesen átadta magát az élvezetnek.

Sadie nem tudta, hogy ellen kellett volna-e állnia. Nem is igazán volt rá lehetősége, hogy mindezt végiggondolja, mert a férfi érintésére előntötte testét a forróság, és izgalma mind tovább fokozódott Vince szenvedélyes csókja hatására. Sadie megpróbálta megérinteni nyelvével Vince-ét, és igyekezett minél jobban magába fogadni őt, mind több és több érintésre vágyott. Jóval többet kívánt, mint egy csók...

A vágy megállíthatatlanul söpört végig a testén, és olyan érzések kerítették hatalmukba, amelyek lehetetlenné tették a tiltakozást. Képtelen volt ellenállni, amikor érezte, hogy Vince a derekáról a mellére csúsztatja a kezét. A vékony tafotaruhan

